

man (Flertalserklæringens Mænd) nærer for *Kvindernes* egen Skyld Betænkelighed, hvad det angaar, at de skulde studere sammen med de mandlige, men »vi frygter aldeles ikke for, at der fra vore Studenters Side skal rejse sig Vanskeligheder for Sagen«.

Den første Forhindring var altsaa klar, og 1885 fik Danmark sin første kvindelige Læge, Frk. Nielsine Nielsen, hvem De sikkert alle har hørt nævne. Men heller ikke den første Ansættelse som Kandidat gik helt stille af; thi Frk. Nielsens Ansøgning om en Kandidatplads ved Kommune-hospitalet foranledigede Københavns Magistrat til at forespørge Direktøren for Frederiks Hospital, hvorledes man dér vilde stille sig i et saadant Tilfælde, og da Svaret blev, at det maatte betragtes som en Selvfølge, at de kvindelige Kandidater stilledes lige med de mandlige ved Ansøgningen om Kandidatpladser, indgav den Mand, som havde udtalt sig i Mindretalserklæringen og som var Overlæge ved Frederiks Hospital, sin Afskedsbegæring, da han ikke kunde efterkomme et Paalæg om eventuelt at optage kvindelige Kandidater paa sin Afdeling. Og da det Kompromisforslag, Konsistorium kom med, ikke billigedes af Ministeriet, bevilgedes Overlægens Afskedsbegæring.

Siden 1885 har 63 Kvinder taget medicinsk Embedseksamen herhjemme.

I al Almindelighed saa man naturligvis paa de kvindelige Pionerer i den medicinske Verden med samme Øjne, hvormed man betragtede alle de Kvinder, der var med til at rydde det første Stykke Vej til Maalet: Kvindens Ligeberettigelse. Deres Handlemaade var jo ukvindelig, ikke passende, unaturlig, i Grunden latterlig.

Og hvorledes stillede de mandlige Studiekammerater sig. Alt i alt maa det siges, at Flertalserklæringens Mænd havde Ret, naar de ikke frygtede Vanskeligheder fra de mandlige Studenters Side, thi bortset fra enkelte, som paa lidt ubehagelig Vis har lagt sin Antipati for Dagen, saa har de fleste i deres Færd været indifferente og altid har der været nogle, som med Sympati har set Kvinden slutte sig til Lægernes Skare. Nu tager de mandlige studerende det som en Selvfølge, at Kvinder er Medicinere, og i Aarenes Løb er det gennemgaaende blevet lettere og lettere for de kvindelige Studenter. Men dog, naar Kandidat-eksamen er taget, faar Kvinderne at mærke, at Mændene til syvende og sidst føler sig

solidariske og ikke ugerne forbigaar Kvinderne. Ogsaa dette Forhold bliver mindre stærkt udtalt, men denne ikke altid helt haandgribelige og dog mærkbare Modstand føles, især hvor det gælder for de kvindelige Læger at opnaa Specialuddannelse. — Saa meget mere prisværdigt er det, at det er lykkedes en kvindelig Læge, Frk. Eli Møller, at fuldføre et rent videnskabeligt Arbejde, idet hun 1906 tog den medicinske Doktorgrad. Og hvorledes er de kvindelige Læger blevet modtaget ude i Befolkningen? Baade med Varme og Tilbageholdenhed. Med størst Taknemmelighed er de modtaget af Middelstandens og de fattiges Kvinder baade i By og paa Land. Thi ogsaa Landbefolkningen har mødt de kvindelige Læger med Tillid. Der er nu 7 kvindelige Læger, der praktiserer ude paa Landet, 9 har nedsat sig som praktiserende Læger i de større Provinsbyer og 17 har Praksis her i København. 16 af disse 33 praktiserende er gifte, hvoraf 4 med Ikke-Læger, og om flere af de øvrige forlyder det, at Fruens Klientel saa langt fra er det mindste. Nogle kvindelige Medicinere har giftet sig uden at praktisere, og iøvrigt findes der nu kvindelige Læger spredte rundt om paa Landets Stats-, Amts- og kommunale Hospitaler og Klinikker som Reservelæger, Kandidater og kliniske Assistenten. Faa, altfor faa er blevne ansatte som Sygekasselæger, skønt der ved afdøde Prof. Brandes' Initiativ allerede 1890 ansattes en kvindelig Læge som Sygekasselæge i »Gensidig Hjelpeforening for kvindelige Haandarbejdere«. Men der øves fra Sygekassebestyrelsernes Side en absolut Modstand. 5 kvindelige Læger er ansatte som offentligt visiterende Læger, nemlig 2 i København, 1 paa Frederiksberg 1 i Aarhus og 1 i Horsens. I Forholdet til Udlandet kan nævnes, at en dansk kvindelig Læge har haft den Ære at optages som Korrespondent til et fransk videnskabeligt medicinsk Selskab.

Endnu har ingen kvindelig Læge opnaaet en overordnet Lægestilling. Ingen beklæder Pladser som Overlæge, Fysikus, Distriktslæger og heller ikke som Kommune-læger eller Skolelæger end sige som Universitetsprofessorer. Dog, at de kvindelige Læger om ikke mange Aar vil have faaet Lejlighed til at dygtiggøre sig, saa det bliver en Urimelighed at modsætte sig saadanne Ansættelser, derom kan der fornuftigvis ikke næres Tvivl. Saa er alle de forskellige Arbejdspladser paa Lægernes Virkefelt ta-